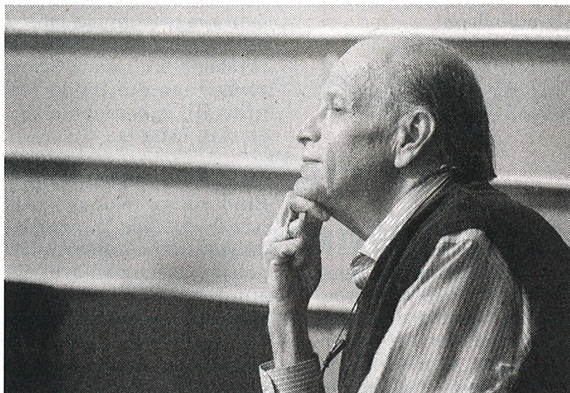
Arrogantie moet je adverteren, zelfverzekerdheid spreekt voor zichzelf

DE VERFIJNDE dingen in het leven zijn weggelegd voor de weinigen die het beste weten hoe ervan te genieten. Raoul was geen typische man. Hij heeft nooit de conventionele keuzes gemaakt. Zijn passie was perfectie – in alles wat hij deed. "Neem je tijd en doe het goed, of doe het niet", zei hij tegen me toen we een discussie hadden over de nieuwe opnames van het Arubaanse volkslied ter ere van het afscheid van oud-gouverneur Fredis Refunjol in 2016. Terwijl velen hem kenden als de slimme zakenman die hij was, was hij voor ons, producenten, creatievelingen, kunstenaars en performers, de man die *too cool for school* was. Je zocht hem niet zomaar op voor de financiële ondersteuning van je project, je moest ook bereid zijn hem uit te leggen hoe en waarom je het deed om dan een discussie met hem aan te gaan over het proces.

Als je hem kende of met hem werkte wist je dat je hem niet kon onderschatten. Hij mag dan wel op Curaçao geboren zijn, en weinig geduld te hebben gehad voor de nuances van onze 'soms erg gecompliceerde Arubaanse cultuur', maar loop door zijn huis en je ziet gelijk dat hij een groot beschermheer van de kunst is. Werken van de pas vorig jaar overleden 'Vader van de Arubaanse Cultuur', Padu Lampe, hangen naast zijn collectie Salvador Dalí's. Toen zijn vrouw, Landa Henriquez, haar composities met een 45-man tellend symfonieorkest in New York wilde opnemen in 2017, spaarde hij geen kosten om het gedaan te krijgen. Ik zal altijd herinneren hoe de studiomanager tegen me zei: "Jonathan, ik denk dat de laatste keer dat we hier een artiest op dit niveau mochten produceren eeuwen geleden was... Barbra Streisand."

Er is een Franse chanson die '*Le Blues Du Businessman*' heet, geschreven door Luc Plamandon en Michel Berger en bekend gemaakt door Celine Dion in de jaren negentig van de vorige eeuw. Het lied is de schreeuw van een zakenman die slechts spijt heeft van één ding: dat hij nooit een kunstenaar (zanger, schrijver, acteur of schilder) kon zijn. Ik vroeg me vaak af of Raoul zich niet volledig met het personage van dit lied kon identificeren. Ik zeg het zo want hij had een aangeboren gemak en kunde om over creatieve visies en richtingen te praten, net als de meest gelauwerde internationale kunstenaars dat kunnen. Om alle kunstenaars die hij gedurende de laatste decennia heeft ondersteund op te noemen vergt teveel pagina's, maar zijn *favourite artist* was zijn geliefde echtgenote, Landa. Van kleine kamerconcerten bij hun thuis voor de intimi, tot internationale podia met Chichi Peralta, als Landa haar creativiteit moest uiten dan was Raoul de ultieme producent. Celine Dion had Rene Angelil als echtgenoot en producent en Landa had Raoul. Als Raoul aan het produceren was, was hij als een jochie in een snoepwinkel. Hij genoot intens van het moment en daarna nodigde hij je uit voor een chic diner om het er weer over te hebben en zo elk moment weer te kunnen herleven.

Als je tot de gelukkigen behoorde die ooit met hem dineerden, dan weet je dat je naast een gezonde eetlust de stamina voor gepassioneerde discussies over zeer uiteenlopende onderwerpen moest hebben; van bijvoorbeeld of John Lennon een betere schrijver dan Paul McCartney was, via of de wijn die geschonken werd de prijs waard was, tot of een lokale politicus diens laatste schandaal zou overleven. En dan gaf hij beleefd zijn kritiek op jouw project en duwde je in de richting dat je project zowel financieel als creatief haalbaar zou zijn.

"Raoul Henriquez! Mijn goede vriend! Hij steunde me niet omdat ik John Leerdam ben, maar omdat hij begreep dat we mensen van alle landen via Kunst & Cultuur samen kunnen brengen. Als je zijn filosofie deelde dan gaf hij zich helemaal aan je project en zodanig was hij een vaste supporter van al mijn theaterproducties in het Nederlands Koninkrijk", zegt Leerdam. Van 'Prins Claus!' en 'Hoe Duur was de Suiker' tot 'Changa!'. Zonder zijn steun zou ik mijn werken niet op de planken van de eilanden hebben kunnen brengen.

Mijn laatste bezoek bij hem thuis was sprekend. Ondanks dat hij fysiek niet meer de oude was, was hij mentaal nog altijd even scherp. Ik zat met Landa en hem in hun woonkamer naar de studio-opnames te luisteren, hij gaf zijn opmerkingen aan Oisin O'Malley (de Producent van Landa's album), Landa en mij. Toen we eindelijk de masters inleverden zei hij "Jonathan, vergeet niet tegen Oisin te zeggen dat jullie goed werk hebben geleverd!" Om op het einde zo'n simpele maar oprechte reactie van hem te krijgen betekent heel veel voor ons.

Raoul was niet alleen een intellectueel en gevoelig mens, hij was ook iemand die dingen gedaan kreeg. Of je het nou wel of niet leuk vindt, hij was de persoon in de kamer die de beslissingen nam. Hij was een 'Kingmaker'.

Ik proost op een zelfverzekerde man! En ook nog eens een groot man, Raoul!!!
Moge je in vrede rusten terwijl wij hier op aarde al jouw bijdragen aan onze cultuur, ons volk en vooral ook aan jouw familie vieren!

Voor ons ben je een kunstenaar net als wij!
Alice van Romondt
John & Roos Leerdam
Oisin O'Malley
Jonathan J. Vieira &
Arantxa Vieira Alves,
Aruba

De redactie van de Amigoe kan ingezonden brieven redactioneel bewerken, inkorten of besluiten om niet te plaatsen. Brieven mogen maximaal 600 woorden bevatten, ze moeten voorzien zijn van naam en woonplaats (worden in principe gepubliceerd) en adres en telefoonnummer (niet voor publicatie, maar ter verificatie). Anonieme brieven worden nooit geplaatst. Een geplaatste brief geeft de opvatting van de afzender weer en niet die van Amigoe. We accepteren alleen digitaal gestuurde brieven. Ons e-mail adres is: arubaredactie@amigoe.com.